

Budapest, 1889. január 22. – Budapest, 1974. október 15.

Értelmiségi családból származott, apja ügyvéd volt. 1906 és 1911 között elvégezte a budapesti tudományegyetem orvosi karát. Már hallgatóként az egyetem kórbonctani intézetében dolgozott, majd 1912-től a Korányi Sándor professzor vezette II. számú belklinika díjtalan gyakornoka. 1914 és 1918 között katonai szolgálatot teljesített, majd visszatért a klinikára. A Tanácsköztársaság idején a Haller utcai Jaurès Laktanya orvosfőnöke volt, de Korányi professzor közbenjárására 1919 őszén igazolták. Visszakerült a II. számú belklinikára, gyakornok, tanársegéd, 1926-tól egyetemi magántanár, majd 1928-tól adjunktus. 1931-ben kinevezték nyilvános rendes tanárrá a szegedi egyetem belgyógyászati tanszékére. Professzori állását 1944 nyaráig, deportálásáig töltötte be. 1937–1938-ban az orvosi kar dékánja, 1938–1939-ben prodékán. 1944 júniusában Ausztria területén kiemelték a deportálógvagonból, és visszahozták Magyarországra, majd nyugdíjazták. 1945-ben Budapesten kinevezték a II. számú belklinika vezetőjévé, 1946. februártól az I. számú belklinika igazgatója. 1945 elején belépett az orvosszakszervezetbe, majd 1945 júliusában a Magyar Kommunista Pártba. 1946-tól a fővárosi törvényhatósági bizottság tagja, 1946 és 1950 között a Magyar–Szovjet Művelődési Társaság elnöke volt. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a nagy-budapesti választókerületben képviselővé választották. Később, 1949. május 15. és 1967. január 28. között is tagja volt az Országgyűlésnek, 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront országos, 1953. május 17-én a Csongrád megyei listán jutott mandátumhoz. 1958. november 16-ától a Hazafias Népfront budapesti listáján került be a törvényhozásba. Az 1949. augusztus 23-i megalakulástól az Elnöki Tanács tagja, 1961-ig vett részt a testület munkájában. 1950-től Budapest Főváros Tanácsa tagja. A Magyar Szocialista Munkáspártba csak 1958-ban lépett be. 1946-ban beválasztották a Magyar Tudományos Akadémiába, 1949. október 31. és 1970. február 5. között elnök, egyik kezdeményezője az akadémiai kutatóhálózat megteremtésének. 1954-ben alapítója, 1970-ig igazgatója az MTA Kísérleti Orvostudományi Intézetének. Hosszú tudományos pályája során mintegy száznyolcvan publikáció szerzője volt. 1959-től haláláig az Acta Medicina szerkesztője. Tudományos munkásságát állami és szakmai kitüntetései mellett tiszteletbeli tagsággal ismerte el a bolgár, a csehszlovák és a szovjet tudományos akadémia. 1961-ben elnyerte az MTA aranyérmét.